

ReaderWorks

Standard

DANIEL BĂNULESCU

Te voi iubi
pân' la sfârșitul patului

Colecția de poezie - LETHE
Societatea Culturală Noesis

Această carte a apărut cu sprijinul
Reprezentanței din România a

Microsoft®

Caseta tehnică

Coordonator al publicațiilor Noesis

Remus Cernea

remus@xnet.ro

091.98.20.56 240.53.80

Web-editor

Gabriela Bagrinovschi

ella@topmail.ro

© **Societatea Culturală Noesis**

ISBN 973-8342-22-8

Societatea Culturală Noesis

Președinte Diana Tătulescu

www.noesis.ro

noiembrie 2001

Mulțumiri

Revista PC Magazine, Nina Vasile

DE MÎINE NE VOM ÎNTÎLNI DIRECT ÎN COPAC

Am trăit puțin
N-am avut timp să aduc binele
 promis omenirii
Să ridic picioarele pe masa din față – da
Să ridic și să-mi trântesc picioarele
 pe masa din față – da
Să jignesc să m-agit
 și s-o iau de la capăt – da da da

Am ratat totul
Cum am găsit un prilej bun de ratat
 l-am ratat
Cum am dat peste o ocazie din care
 să mă fi salvat am pierdut-o
Am ajuns cu nebunia mea
 aproape de tâmpla lui Dumnezeu –
Mi-aș fi construit o muzicuță
Din sexele tuturor femeilor
 pe care le-am cunoscut
Însă nu sunt scârbos
“O dacă aș avea o muzicuță
O dacă ar fi plouat suficient și aș avea
 muzicuța mea
Aș sta în șezut și aș cânta la muzicuță
M-aș așeza pe bordură și aș cânta
 la muzicuța mea”

Totul e frumos
 când cineva strânge mesele
 și pentru tine
Totul e încântător și dulce
 și ca o pudră pe nas
Când nasul ei nu strălucește sub pudră
Portmoneul meu
 nu este și portmoneul tău

Dar ne-am mai putea bucura împreună
Iar piciorul meu
când te va atinge sub masă
Va fi ca și când limba mea
ți-ar mângâia creierii
Și-ar scoate laolaltă un sunet ciudat

Am fost nefericit
și mi-ai dat cu bicarbonat
Am fost pilit și nenorocit și pilit
Și țineam cu tot dinadinsul să mă sinucid
Și mi-ai făcut purgație
Nimic nu se câștigă cu sânge

Totul se câștigă trezindu-te la 5 dimineăța
și ducându-te la serviciu
Totul se câștigă luându-te la trântă
cu mine într-o cămăruță
Deasupra restaurantului fraților Kivu
și fredonându-ți:

“O dacă aș avea o muzicuță
Dacă tu ai face parte dintr-o muzicuță
și ai fi muzicuța mea
M-aș pune serios pe cântat la muzicuță
M-aș retrage-ntr-un loc
și aș cânta la muzicuța mea”

Și acum tu vii la mine să-mi mărturisești
că nu mai ai bani
Păi de ce nu mai ai bani?
Pentru ce să încetezi
să-mi mai porți sentimente frumoase?
Ai văzut tu pe cineva să trăiască numai
din dragostea sa?
Numai pe mine m-ai văzut
Numai eu te-am așteptat
Temeinic și nebărbierit și furios
Și puternic vascularizat
Cândva am să ajung

până la restaurantul vecin
Am să mă ridic în șezut
am să mă potrivesc pe genunchi
și am să ajung la restaurantul vecin.
Buzele tale țicnite
au să scoată tot conținutul din mine
Am să-ți dansez în ficat am să-ți pătrund
până-n bilă
Am să fac din tine o mare horă a păcii
Apăsându-te pe dinăuntru
îmbrățișându-te și cântând:

“O dacă aș avea o muzicuță
Dacă tu ai fi o biată muzicuță și ai fi
muzicuța mea
M-aș înnebuni după cântat la muzicuță
Aș fi turbat după cântat la muzicuța mea”.

SEARA ÎN CARE COAPSELE TALE
DEBUTEAZĂ SUB DEGETELE
LUI DANIEL BĂNULESCU

Toată sfânta impotență – oho –
degenerând cu vremea cu timpul
Într-o nemaipomenită
comportare morală
Toți acești îngălați ofuscați
Și femeile lor cu care mă simt ca-n copac
Îmi iau degetele și mi le sărută
Până când mă plictisesc ca un episcop

Mori și frumusețea ta ne arată fundul
Moare și lasă despre el cinci cuvinte
care continuă să zgândăre lumea
Tu n-ai aruncat niciodată la gunoi o ladă
cu gunoi?
De ce te-ai mai întors de acolo?

Comportându-mă tandru
Șoptindu-ți frumos:
“ah da fericirea universală!
dezbracă-te!”
Dezbrăcându-te și înțelegând
până la urmă
Fesele tale pline de o mare frumusețe
îngândurată
Admirându-ți genele la care ai ajuns
Picioarele de care ai dat dovadă
Sânii pe care –ai udat și crescut
Pântecele pe care le-ai suportat
doar pentru mine
Accentuându-te

Și constatând după douăzeci de minute
Că rămân totuși prietenul meu
cel mai bun

Că rămân o bestie o dihanie un preot
Cineva care să aibă grijă de tine
și de micile tale organe sexuale

Ce crezi tu că dragostea nu are ea
metodele ei să învingă?
Crezi tu că ea este o tâmpită
și care nu-nțelege ce vrea?
Încă din clasa întâi mă-ndrăgostisem
de-o fată despre care aflasem
Că are probleme cu trupul că are dușmani
și că pentru pământ
sângele ei e-o caramă
Și tot am iubit-o și tot n-am urât-o
și tot mă întrista soarta ei
După ore am așteptat-o la ușă și când
am zărit-o sărind și zbatându-se –
Am pocnit-o și eu în cap
cu o legătură de chei

N-a murit este bine acum muzeografă
pe lângă vreun paznic de far
Domnul acela îmi dă din când în când
telefon și conversăm
despre ce mai face Yahdar
“Face bine” – îmi spune târtanul
– “e isteată” – consimte doctorul ei
“Este dulce” – îmi șoptește pământul
dar eu nu simt pentru ea
decât aceeași legătură de chei

Cine a cântat la tine la masă
a cântat și alături
Cine a fost împușcat s-a-ntărit
Iar cine trăiește
A fost luat înainte și dus într-un loc
să trădeze
Prietena ta a fost și prietena mea
Iar prietenul tău
m-a îngreșat și pe mine

Lumea e un loc minunat unde ne întâlnim
cu prietenii
Le fumăm țigările și ne povestesc
despre locuri grozave
de 54 de kilograme
Unde s-au retras și au plâns
Dacă ridici mâna
chelnerița o să vină la tine
Dar dacă n-o ridici – ce folos –
Fiecare avem înfundate în echipamentele
noastre cel puțin două mâini
Școlărița blondă este blondă
Iar școlărița brunetă a devenit brunetă
frecându-se de pantalonii mei
Toți avem câte-un fix
Dacă voi țineți să veniți în vizită
pe la mine
Nu voi renunța nici eu la fixul meu
și vă voi călca în picioare

O seară îngrozitoare
o seară cețoasă absurdă
ticăloasă setoasă și rea
Povești în care numele meu era manevrat
cu tristețe
Prietene cu picioarele moi
Și care nu se mai puteau dezvolta
În lipsa unor exerciții fizice
urmate cu mine
Amenzi căni de plastic
în care la munte beam ceaiul
Femei puse să se aranjeze
sub amenințarea
unor petreceri iminente
Întâi vor face duș puțin scandal dragoste
apoi din nou duș
Vor striga din tot sufletul lor
“bună seara”
din nemaipomenitele lor cârpe

Fiecare va primi
câte o pereche de genunchi minunați
Se va stinge lumina
Și viața cea mai interesantă din încăpere
se va desfășura
la trei sferturi de metru de covor

Dacă vrei să nu suferi
Dacă vrei să te mângâi
Dacă vrei să mă rogi să-mi ating mâna
De oricare parte a trupului tău
Va fi ca și cum am ajuta acel loc să dea
un pahar peste cap
Ar fi ca și cum ritmul l-ai prinde exact
și ai putea recita după mine:
“O seară îngrozitoare
o seară parșivă cețoasă
ticăloasă setoasă și rea”

“DUȘMAN AL POPORULUI”
– AMANT AL PATRIEI

Am tăiat și eu la stuful tandreței tale
Și eu am fost la Canal și mie moartea
mi se cățărare pe pântec
Și-mi șoptea că-s frumos și peltic
și încerca să-mi desfacă picioarele
Am izbit-o cu țeasta de-un bolovan

M-am aplecat asupra ei
și am morfolit-o și eu
M-am trântit pe marginea unui șanț
mi-am spălat hainele și m-am întors
Mi-am notat și eu numărul
în agenda ei de telefon

Iar seara retrăgându-mă eu
într-un colț și ascultând
sporovăielile și sforăitul
celor din jur
Mă bucuram că Dumnezeu
și-a lăsat deschis
aparatul lui de radio în preajma mea

Te-am iubit dinpicioare patrie pe când
spărgeam lemne
Te-am iubit puțin apecat pe când stivuiam
cărămizi
Pentru cotețele din care urma să latru
doar pentru tine

Te-am iubit din genunchi
și te-am iubit culcat
Răsucindu-mă zvârlind la o parte
cuverturile și târându-te
prin cinematografele din cartier
Mângâindu-te până când
carnea ta înnebunită

își rodea singură breteluțele
Intestinele ieșeau în lumina ecranului
să danseze
Iar gemetele tale îmi coseau cu scoci
câte o armă pe spate

Am fost și-n Botsuana
și nu se murea așa bine
La Paris – m-am fâțâit prin Paris –
Și pântecul cu care mă fâțâiam
s-a burzului și-a fugit
Am făcut turul diferitelor țări
și la fiecare zdruncinătură
Moartea îmi așeza degetul ei de scuipat
pe gât și pe față
Dar șalele mele vor să-ți spună ceva
șalele mele doresc
să povestească ceva coapselor tale

Cum să ies fără tine pe Calea Victoriei
cum să trăiesc
fără să te iau în balon
Înălțându-ne deasupra mezelărilor
din mila cărora trăim
Sfaturilor și băltoacelor
Din care ne curg laptele și mierea
Petelor de grăsime
Din supă și curtea penitenciarelor
Cărții de rugăciune din care-ți șoptesc
În timp ce tu așezi sex
pe toate lucrurile
care mă înconjoară

Când nu vii tu mă simt defectat
sau învins nu mai există nimeni demn
de a fi împușcat
Nimeni nu-și mai arată tărtăcuța
cu gâtul ei bun de sucit
sub ferestrele mele
Viața mea e sfârșită

ciorapii mei destrămați
țigara mea sare direct către tine
Și te roagă frumos să-mi aduci o cafea
iar tu nu-mi aduci o cafea

Te dezbraci sub un blues surmenant
îți scoți bluza
Faci o grămadă imensă
din propriile tale haine
te cațeri pe versantul lor
Aluneci dansezi și asuzi
Încordându-te să ajungi odată cu mine
la gândurile mele cele mai înalte

Acolo unde n-ai să ajungi niciodată
Acolo unde doar plictiseala regretul
tandrețea sau furia pot să ajungă
Unde mierla nu cântă
și nici vântul nu bate
Acolo unde tremur eu
înfășurat în hârtie de ziar
Tușesc sângerez citesc de pe pielea mea
știrile despre tine și vorbesc fără șir
Tu ești norul de muște care bâzâie deja
în jurul fălcilor mele

TE VEI STAFIDI
VEI FI UN FRUCT EXOTIC

Nu e nevoie să te uit
Pentru că imediat ce adorm
tu nu mai exiști pentru mine

Nu e nevoie să te miști sau să gemi
Sau să bâzâi
din tot șomoilogul celulelor tale
Pentru că imediat ce încep să adorm
Tu nici nu mai exiști pentru mine

Întoarce-te la buna ta coadă la roșii
Fii demnă bucuroasă cu prietenii
distinsă în societate
Comportă-te ca și cum
Nu ai ști că de mâine doar cutremurul
îți va mai ridica fusta
Și numai pământul aruncat cu lopata
îți va întoarce o parte
din ce-ai pierdut
Fii rezonabilă
Ai mâini atât de frumoase
încât nici n-au început
Și nici n-au să înceapă vreodată
Ai buze de care n-o să știe buldozeristul
gânduri de care nu auzise dulgherul
Și sâni de care nu va afla nici groparul

Cine te va primeni și spăla
Cine îți va împinge bănuțul în gură
Cine te va strecura în buzunarele mele
Unde este sufletul tău
Unde mai este transpirația ta
A aburit geamul
din fața magazinului Scala
Și-am să trimit un nebun

să te întoarcă cu degetul
Până când n-ai să mai plictisești
nici un geam

Pe mine m-ai plictisit
Ești doar o vegetație pitică
a imaginației mele un grilaj
După care gafele mele privesc la tine
ca la girafă
Ți-ai dat cu rochie cu cataif și cu carne
Dar imediat ce încep să adorm
tu nu mai exiști pentru mine
Ești doar un semn
pe care mi l-a făcut cineva
Care a băut o viață întreagă cu mine
Ești numai un gând al șosetelor mele
doldora de picioarele mele
Ca un piept de șomer
plin de cântece muncitorești

EU NU MĂ MAI CULC AZI CU TINE

Tot ce fusese minunat se coclise
Lângă gura ta mâna mea aruncă înăuntru
cu fise

Ca să-mi spui: ”te iubesc ești măreț
Anumite părți ale trupului tău
sunt mărețe”
Tu pe mine mă faci
să mă simt elefant în călduri
Dând târcoale pe la cotețe

C-ai un umăr isteț și miștoc numai cute
și rotunjoare
Când l-aude izbit de cearșaf și dansând
neica moare

Mi-erai
Botniță șterpelită de la tata
moștenită de la bunul
De la ocolul silvic de cai
C-ai fugit
Te-ai spălat și te-ai dus dulce minune
D-aia și Securitatea încă bate la noi:
“Spune! spune!”

SUNTEȚI FOARTE DRĂGUȚI
CĂ VĂ PLACE
O CARTE DE POEZIE
ATÂT DE FRUMOASĂ

Voi putea să mănânc
 și voi putea să mă mișc
Voi putea să mă ridic din patul meu
 care a murdărit toată camera
O cameră pe care o doream de atlet
Și la bucătărie mă voi duce
Și acolo îmi voi prepara de mâncare
 numai pentru a mă mișca mai departe
Și tot acolo mă voi creșta c-o cafea
 mințindu-mă că voi putea
 să mă dezmeticesc
Îmi voi pune o oglindă în față
În momentul când voi face
 o faptă glorioasă
 să devin conștient că o fac

Dacă am să simt că n-am destule puteri
Mă voi apuca din nou de mâncat
Îmi voi încălzi
 toată acea blestemată de ciorbă
 și ea se va vărsa pe aragaz
O voi strânge de-acolo
 cu o lingură și o cârpă
Sau nu o voi strânge
Am să fiu prea plictisit să o strâng

Dacă am să simt că n-am destule puteri
 sunt pierdut
Și mă voi apuca din nou de dormit
Și mă voi apuca din nou de fumat
Am să fumez puțin
 și poate am să mă dezmeticesc
N-am să pierd nimic

din ce aş putea considera
că-i o şansă
Iar după două ore voi considera
că bine ar fi
ca un telefon tot să dau

Şi voi mai da un telefon
aşa cum am făcut-o şi ieri
Şi o persoană necunoscută
îmi va răspunde
Şi eu nu-i voi răspunde
Ci voi aştepta în receptor
încordat şi tăcut
Şi iarăşi dacă după zece minute
tot nu se va îndura
şi nu va înceta să rostească
“Alo cine e la telefon cu cine doriţi
alo şi alo”

Mă voi clătina în sfârşit
voi fi blând blajin
şi pierdut voi şopti
“Cretinule întreabă-mă mai bine
ce-am scris!”

Voi fi fericit
Voi fi somnoros
ca un pachet de carne congelată
în delicatul ei ocean
din pungă de plastic
Voi fi eficient voi scrie scriu vom
Scrie ca nişte apucaţi îmi iau
O serie de precauţii pentru cazul în care
aş fi în toate minţile

Boxez scriu şi adorm
Dacă astăzi aş fi sănătos mâine
poate totuşi se va deregla ceva
Dacă toate lucrurile sunt în ordine
astăzi cu mine mâine voi capota
Voi fi somnoros
Şi o lovitură năprasnică

se va prăvăli peste mine
Îmi va smulge capul
și mi-l va rostogoli pe covor

Furnici neașteptate
îmi vor trece prin minte
cutreierându-mi gâtul
și izbucnindu-mi
de-a dreptul pe limbă
Și poate o dată voi vorbi cu furnici
Cu cele mai adevărate furnici
În cea mai curată limbă dumnezeiască

Pleoapele s-au ridicat și-au căzut
râurile s-au întocmit și-au scăzut
Un înger s-a lăsat către izvoare și a zis:
“Ce lucruri a făcut pentru voi
Daniel Bănulescu?
El nu v-a dat pâine!...

Ați fost oare voi pe corabie rea
și furtună pe scândură șubrezită
și spartă la loc strâmt
Și ați recitat voi din mine?

Ați spus voi: “*Nu fusesem furios
și nici acum nu beau*”
Și v-ați simțit mai liniștiți mai tăcuți?
ați trăit?

Nu se poate!

Am intrat cumva cu voi
în ascunzișurile voastre
v-ați cutremurat voi de spusele mele
și-ați rostit:
“*Am putrezit și Dumnezeu m-a fumat
ca pe țigara*
*Pe care și eu am fumat-o
și a putrezit lângă mine*”?

Mi-aş fi luat un câine ca să-mi şoptească
ceva despre voi
Mi-aş fi jupuit o blană de câine
pentru ca perişorii ei
să-mi şoptească ceva
despre numele vostru
V-aş fi părăsit şi gonit ca să vă găsesc
din nou la gleznele mele
Ciripind mărturisind şi cântând
Cât de mult a făcut pentru voi
Daniel Bănulescu”

Sunt zile în care
dacă m-aş lua în serios aş flecări
Aş duce o viaţă interesantă făcând curse
între etajul 6
De unde m-arunc şi etajul 5 30 unde deja
mă plictisesc

Respirând
Şi propunându-mi să observ câte un lucru
tulburător:
*“Iată cum stiloul meu îşi iubeşte noptiera
Ocrotind-o şi rămânând răsturnat
Peste ea luni întregi”*
Ce pasiune clocotitoare ce stilou minunat

Măine îl voi urca pe dulap poimăine
voi arunca poftelor sale o casă
Şi poate o dată voi ferici un oraş
Numai rotindu-mi stiloul
Şi poate o dată voi aşeza un ținut
Sub coapsele sale subțiri şi precise

Aş scrie o carte scriu la
O carte numai carne balamale şi uşi
Cineva care ar vrea să trăiască
să-şi găsească puţină dreptate în asta

Cineva pe care îl dor rinichii
să găsească motive
să se ducă și să-și doftoricească
acei rinichi
Să fie acolo numai bună-dispoziție
speranță avânt
Să se deschidă toate ușile și ferestrele
de atâta avânt
Fiecare femeie frumoasă să poarte lipită
pe fund o filă dintr-o asemenea carte
Cum pe fiecare dintre cărți există la spate
Prețul pe care a trebuit să-l plătești
ca s-o ai

MĂ DUC UNDEVA SĂ POVESTESC PUȚIN SÂNGE

Am putrezit și Dumnezeu m-a fumat
ca pe țigara
Pe care și eu am fumat-o și a putrezit
și ea lângă mine

Am ostenit și trupul mi-a fost azvârlit
în grămada
Unde i s-au schimbat trăsăturile
cu cele de la alți osteniți

Am păcătuț și pofta a adus după sine
greața iar greața
A adus pofta de greață
iar după pofta de greață
a venit singură iarăși pofta

Citesc și mi-am făcut-o singur o rugăciune
care învață doar muștele să fie muște
Focul să fie foc
iar trupul să devină reavăn
precum o țeastă despăcată de săpăligă:

“Nu fusesem furios și nici acuma nu beau
Și nici acum nu fumez
și nici acum nu simt teamă
N-am să mă ridic și n-am să mă culc
și n-am să dorm
Gândindu-mă că Ai putea să mă strivești
într-o clipă

N-am să-mi iau o femeie n-am s-o întorc
grăbit către mine
Ea nu-mi va spune “Soarele meu!”
n-o să mă-năbușe râsul
N-o să facem prea mult amor

Și nu ne va folosi la nimic

N-am să mă forțez să mănânc
și n-am să deschid nici o carte
Bătându-mi chiar acolo pe loc joc de ea
Uitându-mă peste două-trei zile
- n-am să mă uit -
Dacă am scăpat cu bine din asta

Am putrezit și Dumnezeu m-a fumat
ca pe țigara
Pe care și eu am fumat-o și a putrezit
lângă mine
Am ostenit și trupul mi-a fost azvârlit
în grămada
Unde i s-au schimbat trăsăturile
cu cele de la alți osteniți

N-am să mai zic despre Tine că-i bine
N-am să mai spun despre Tine
c-aș fi putut fi și eu
Tu Doamne mi-ai dat
toate lucrurile acestea
Pentru ca față de ele
să devin serios ca o fiară”

SUNT CEL MAI FURIOS DIN ORAȘUL ACESTA

Când eram copil tuturor le păream
mai curat și mai bun
Doar pentru faptul că văzându-mă mic
Credeau că de fapt stau în genunchi
și că am să mă rog pentru ei

Dar nu mă rugam
Și zile întregi rămâneam nemișcat
numai pentru a reuși
să înnebunesc un perete
Mă treceau de colo până colo
prin ascuțișul încăperilor lor
Îmi împingeau până sub tâmplă
feluritele lor rude bolnave și prieteni
Și-mi strigau: “Doamne! noi știm
că chiar acum Tu te rogi pentru noi
Izbăvește!”

Și eu nu izbăveam mai nimic
Dar pe strada mea au existat totuși câțiva
ce au preferat să rămână slabi
înnebuniți și pitici
Din dragoste pentru părinții lor

Pentru ca părinții lor să aibă alături
Întotdeauna pe cineva slab
pipernicit și bolnav
Ce li se va părea
că se roagă mereu pentru ei

Amețeam și eu de cât sânge
– tot mai mult
și mai mult – mi-era dat
să-mi simt în mișcare
Mă încordam dar tot creșteam

mă-mbibam și descopeream
că un litru de sânge
N-o să încapă nicicând
într-o sticlă de lapte
Atât timp cât n-o să vrea el
Atât timp cât nu va vrea el
cât nu va fi mort
și atârând ca o țâță de vacă

Și sângele mele nu atârna
ca o țâță de vacă
Creșteam pe-ndelete și au priceput
că au de-a face
cu un exemplar sănătos
Erau cărți
ce nu le-aș fi împrumutat nimănui
Erau dame ce nu aș fi îngăduit
să-mi fie atinse de nimeni
Și le iubeam în așa fel
Încât nimeni apoi să nu mai aibă cum
să se atingă de ele

Și nu le atingeau
Și după cum nimănui
ce aleargă-un tramvai
nu i-a sosit încă timpul
să-i și pună mâna pe bară
Nici mie nu mi-a sosit timpul să mă așeze
cineva în genunchi

Beau sunt furios mă ciobesc
Și sunt clipe în care îmi dau seama
Că numai pentru Dumnezeu
ar merita să mă rog

ÎMI PORȚI OXIGENUL
ÎN BUTELIA TA DE OXIGEN
DAR ȘI ASTA MĂ PLICTISEȘTE ENORM

Tu chiar dacă ai înnebuni până mâine
Tot nu te-ar mai putea părăsi cineva

Nimic nu ți-ar mai putea folosi
Decât poate doar rozul urechii sau sfârcul
Pentru ca într-adevăr
nimic să nu-ți mai poată folosi

Pentru că în timp ce dormeam și sângele
mi se împrăștia fierbinte în așternuturi
Am simțit aceasta
ca pe o apropiere de femeie

M-am trezit am strigat numele tău
și nu te-am văzut
Am deschis ochii și nu te-am văzut

Am întins mâna și ai fi mărturisit
despre mine
Că nu-s decât cârpa de șters praful
a sexului tău

M-am hlizit și mi-am retras mâinile
dinspre genunchii tăi
Și ei s-au pornit să supureze
M-am retras și te-am lăsat împreună cu ei
ca într-o groapă cu șerpi

Te-aș putea demonta demola frăgezi
Te-aș putea educa și întorcându-te
cu fața spre mine
Te-aș putea învăța că până la urmă partea
cea mai bună din mine învinge

Dar sunt plictisit
Duhul meu este plictisit
Pantalonul meu de velur e plictisit
Mărunțișul din buzunar plictisit
 și cu el aș putea bea
 o cafea plictisită
Și totul și plictiseala bocancului meu
 e plictisită numai de tine

Aș putea construi un mare pervaz
De unde dimineața să mă las spre oraș și
 să chem câinii

Aș putea coborî până la ei omenindu-i
 și momindu-i cu picioare în fund

Aș putea stoarce din blănurile lor
O haină în care o femeie ca tine merită
 să vadă Parisul

Mi-aș uita de cafea
Am putea-o târî împreună
 până la doctorul
 de cafele (o nebună)
Ce s-ar pricepe să ne facă
 din solzii și ghearele ei
Un animal cald și sfânt de burtică

Aș intra cu toți acești tovarăși în pat
Mi-ar linge degetele
 și poate așa ar învăța să citească

M-aș mai potoli pentru o vreme
Aș fi bun prost de bun
Până ce aș simți din nou gleznele tale
 pulpele tale pe șolduri
Iar tălpile tale mi-ar crește din umeri
 ca niște aripioare de îngerăș

M-aș putea potoli te-aș putea potoli

Aș putea împărți pântecele tău
 în douăzeci și patru de căsuțe
Am scrie pe ele Gigel și Costel Confucius
 și Adelaide

Dar sunt plictisit
Soldurile mele s-au plictisit
Dragostea mea pentru lift s-a plictisit
Și plictiseala bocancului meu e plicisită
 numai de tine

De ce ți-aș cere ție noaptea în pat când
 suntem singuri
Mai multe lucruri
 decât chiar și lui Dumnezeu
 îndrăznesc să îi cer
de ce te-aș obliga să ai doar două mâini
 două picioare și un singur sex
Când tu faci parte dintr-un ghem de femei
Cu care am băut în tăcere
 câte-o cafea importantă

Merg pe o stradă care s-a ascuns în oraș
 a intrat adânc în oraș și nimeni
 nu o mai poate scoate de-acolo

Dacă aș ridica vreodată
 viața unui singur om
 aș alege o asemenea stradă

Port cu mine un corp tânăr și suplu
 din care vremea a făcut un luptător
 al patului tău
Cine m-ar putea provoca
Cui i-ar face plăcere să-i strivesc capul
 ca pe un bob de linte
Cine ar cuteza acum
 fie numai să și fumeze
 lângă mine ca să-mi umplu
 și eu pieptul de fumul numelui lui

Nimeni

Și sunt plictisit
Iar plictiseala bocancului meu
e plictisită numai de tine

CONTINUĂ SĂ DAI TOTUL
PE ULTIMA TA SUTĂ DE METRI

Ei cum să nu știi? Tu știi
Și o știi cu fiecare din celulele tale
Cum după o oră de stat împreună la coadă
Ne cuprinde o puternică dorință sexuală
Te îngălbeneai gâfâiam
Și nu reușeam să ajungem decât pân'la lift

Și mă-nnebunești
Îmi treci degetele peste tâmpile
 și mă-nnebunești
Vorbind încet și deschizând gura
Până ce apuc să văd intestinale tale
Nervoase și sâcâite și gata
Și plesnind din cozi
Și așteptând să te iau

Cum să nu știi? Ești mai frumoasă
 cu două degete decât orice femeie
Mai fierbinte mai adâncă mai tandră
Decât oricare altă femeie din lume
Dacă degetele tale n-ar fi deja numărate
Dacă sânii tăi
 n-ar fi decât cele două porecle
Date ție de Dumnezeu
Din zilele în care Dumnezeu făcea carne

Și mă uluiești
Îmi strigi numele te apropii de mine
 și mă uluiești
În camera trupului tău
 am totdeauna fotoliile
 din față de la televizor
În pat am patul
În bucătărie am trepiedul vienez
 pentru cafea

Dar te îngălbenești
Gâfâiam
Și nu reușeam s-ajungem decât pâ'n' la lift

UN SOMN MAI BUN
DECÂT MAICA PRECISTĂ
ȘI PIETRELE EI DE MORMÂNT

Luați de ape
nu pentru a fi făcuți împărați
Iar pânțele lor
nu pentru a fi ridicate în slavă

Ci ridicate pe-un băț
Iar în jurul lor strângându-se pești

Când vremurile vor fi împlinite
iar în jurul lor aduna-se-vor pești
Când limfele vor deveni cântătoare
Iar carnea lor va-nflori

Era în București
o stradă micuță un bar micuț
Unde puteai să ții într-o mână
Haina și scrisorile unor inși
ce se sfârșiseră brusc
Portretele lor erau zâmbitoare trăsăturile
liniștite încheieturile lor nu păreau
C-ar fi fost vreodată influențate de lamă
Se putea glumi în acel bar se putea bea
până când
Vodka ajunsă-n stomac
scotea apa de-acolo
Cu lanțurile și cu căldarea

Stăteam și eu în acel loc și glumeam
până făceam spume la gură
Priveam la picioarele
atâtor mese și scaune
Adormeam ne trezeam scuturați de un val
care când și când spăla o fereastră

Nu erau foarte multe lucruri clare cu noi
dar dacă apucaî un pahar
Te puteai ruga frumos și el se îndepărta
de la tine
Ne simțeam ca în interiorul
unui aparat de radio
din care doream să ieșim
și să anunțăm lumea

Eu dacă aș catadicsi să mă întind
și să salvez lumea
Aș face-o atunci
când lumea ar fi ușor adormită
Când carnea ei ar fi întru totul destinsă
când picioarele ei au fost desfăcute
precum niște picioare de masă

Să stau să mă-ntreb și să încerc să-nțeleg
Cum se poate șterge păcatul pe care-l are
chiar și piciorul de masă
atunci când există

AI CÂNTAT FRUMOS
DAR NU ȚI-AI SCHIMBAT VIAȚA

Toți au râs și-au plecat
De parcă viața noastră mică a fost așezată
aici pentru râs
Unii cu mutrele lor prelungi și dințoase
Alții doar cu scârboasele lor mutre
prelungi și dințoase
Au râs au icnit și-au plecat

Noi stăteam și dădeam sângele
afară din noi
Noi stăteam prăvăliți deasupra noastră
ca deasupra unor covorașe zburătoare
Prăvăliți duși întinși și uscați
ca o hârtie de muște
Ca o trambulină
din care nu mai înțelegeți nimic
O muncești o agiți treci cu pumnul prin ea
Și nimic
Și deodată tot de acolo se înalță
cântecul acela stupid
Cu păstorul mititel și dement și cu mielul
cel trist ce cânta
cum că el a făcut reumatism
- tra-la-la -
Și în nici un caz să nu mai treceți zilele
acestea pe la el pe acasă

Ai cântat frumos
dar nu ți-ai schimbat viața
Ai plâns te-ai zbatut ai săltat
și-ai cântat frumos cântărețule
Dar nu ți-ai schimbat viața
Te-ai strâns încordat și târât
până la toaletă și-ai vomat
În aplauzele miilor de spectatori

care-ți mângâiau falca
Și nimic

Frumos ai mai cântat isteți
ne-am mai simțit
Mai ales când nebunia îți apucase capul
între mâini ți-l strângea și începuse
să te lingă pe buze
Era un lucru cum nu mai văzusem de mult
Să rămâi în picioare să pari foarte calm
și să spui: “mamă cât de silă îmi e”

Ne-am întors acasă am mâncat
și-am râgâit
Bănuind că nici măcar tu nu ți-ai
schimbat viața

M-AM SĂTURAT
SĂ ÎMI MAI AMINTESC
DE TINE DE FIECARE DATĂ
CÂND ÎMI CITESC ZIARUL

Sunt atât de puțin încurcat
de propria mea voce
Încât îmi vine să urlu
Sunt atât de îngălat îngrozit
că pot să mă mișc
Încât mi se taie tot cheful
Citesc versuri bune unor cucoane finuțe
și înnebunite de vârstă
Găsesc cuvântul potrivit a le avea
pe fiecare în parte
Așezate pe scăunelele lor
în jurul meu chicotind admirându-mă
Încât dintr-o dată îmi pare că nu-s decât
degetele mele de la picioare
Și încerc să le mișc

Încerc să le vorbesc despre moarte
Am făcut prea mult sport
ca să nu le pot vorbi despre moarte

Cum stau ca niște gheme aruncate
la picioare mele
Aș putea să trag de ele cum vreau
și să le vorbesc despre moarte

Le vorbesc
Până când cea mai frumoasă
mai apetisantă și mai apucată
dintre ele îmi șoptește:
„Ce grozav e să ai un soț
sau un amant bun ca tine
Ce minunat este ca din când în când el
să-ți mângâie fundul”

Adorm mângâiat sub mângâierile ei
Mă plimb în mașina ei în care dracul
 și el și-a întărcat acolo copiii
Are acasă un pat din care se pricepe
 să facă ciocolată
Și alte feluri de mâncare și alte feluri
 de mâncare plăcute stomacului meu
Spatelui meu phalusului meu
 cuțitului meu de tăiat pâinea
Pâinea cu care din când în când
 ne înțepenim maxilarul

Fiindcă el te toacă mărunț draga mea
 fiindcă el te toacă mărunț
Are acasă un pat din care se pricepe
 să facă ciocolată
Nici nu vorbesc despre tine
 și măselele mele
 fac din tine o troacă
Nici nu mă clintesc și măcar una dintre
 sprâncenele tale
 pare c-a devenit zgârietura
Lăsată de trupul meu pornit către tine
 într-un zbor cătrănit
Lăsată de trupul meu din păr din os
 și din carne

ÎNCEARCĂ SĂ TE RIDICI DE ACOLO!

Am spart și am distrus am izbit
și-am sfărâmat toată ziua prin casă
Mormăind blestemând și urlând
În luptă cu un dușman necunoscut

Mă gândeam la trupul tău
Adormit și acoperit de duhuri negre
ca de roiuri de muște
Și loveam

Rămâneam un timp nemișcat
cu mâinile în buzunare
Respiram
Și loveam

Schițam câteva mișcări rapide de dans
Și loveam
Până când pielea de pe mâini de pe degete
oase și mâini
De groază și furie mi se luase
Toată noaptea am scuturat de pe tine
bucăți de perete
În care cu puțin înainte
izbisem cu pumnii
Cărămidă ciment tinichea
și bucăți de perete
Săriseră ca și cum aș fi lovit
într-un petec de apă

Am stat și-am așteptat să te ridici
Îți strigam: „câtea încearcă să te ridici
de acolo” și „iubito”
Îți strigam: „pe partea ta stângă am lăsat
o dâră de sânge de-al meu
Încearcă să aluneci pe acolo”
„Îți va fi mai ușor”

și „te va ridica de-acolo”
Dar tu nu te ridicai
Erai ca un abur de mîzgă
alunecat de pe perete
și zbătându-te la picioarele mele
Plecată doar erai prin oraș și
într-o brută de rudă sau prieten
Iar organele tale interne
tremurau și săltau lângă mine
Ca niște iepuri de casă

TE ROG FII CUMINTE
AM SĂ TE SĂRUT PUȚIN
AM SĂ TE OMOR ȘI-AM SĂ PLEC

Vorbesc cu o femeie la telefon
Și fumez
Îmi răspunde vulgar și străin
Mă gândesc că aș putea
 să trec pe la ea pe acasă
Și să-i frâng gâtul

Dar nu o fac
Iar buza ce i-o simt încă pe trup
 rămâne cu mine
Mă înfurii îngrozitor și urlăm
Este ca o cutie hârjăită de chibrituri
Pe care nu mai pot să-mi aprind
 nici un băț

Toată noaptea a transpirat și a plâns
 dar acum în fine e lămurită
Toată noaptea s-a neliniștit și a plâns
 dar în fine acum e transpirată

Mă înfurii îngrozitor și urlăm
Ea este ca o cutie hârjăită de alte
 și alte chibrituri
Pe care eu nu mai reușesc să-mi aprind
 nici un băț

Mă ridic strig ceva și urlăm
Sparg mutra unui aparat de radio
 care și el rămâne cu mine
Aș putea trece pe la ea pe acasă
Și să-i frâng gâtul
Aș putea-o asemana
 doar cu o mânășă de carne
În care într-o zi m-a prins Dumnezeu

Şi m-a strivit de-un perete

O SEARĂ O NOAPTE ȘI-O DIMINEAȚĂ
DE LUPTĂ CU TINE

Lăsându-te puțin de o parte
Până ce îmi rezolv o parte
 din treburile ce țin
 de loviturile date și luate
De loviturile de pumn și de bătă
Îmi întorc brusc capul și te văd copleșită
 de toți nasturii tăi nedesfăcuți
De toate picioarele tale strânse laolaltă
 și rugându-se pentru mine

Sau când îmi pun o cămașă albă de mire
Sau când îmi pun o cămașă
 ca un cearceaf nupțial
Pe care eu și cel ce va folosi primul cuțitul
 ne vom lăsa o parte din bieteile noastre
 pete de sânge
Îmi întorc brusc capul
Și te văd copleșită
 de toate rugăciunile tale
De toate picioarele tale strânse laolaltă
 și rugându-se pentru mine
Dar eu încă tot nu te-aud
Și cu mațele strânse și îndesate discret
 într-un buzunar de la piept
 mă mai abat printr-o crâșmă
Cântând mult și dând paharelor mele
 toată berea și vinul
 pe care le așteptau de la mine
Vorbind mult și strecurând printre
 mele exact vorbele cu care tu
 ai fi continuat să te rogi
Dacă picioarele tale n-ar fi încă
 prea strânse dacă te-aș auzi

Aștept să adormi

Aștept ca și în capul meu
să se facă puțină liniște
Gând cu gând ștergându-mi degetele
de pereții încăperilor
voi scăpa de sudoare
Pas cu pas mă voi îndrepta către casă
dar încă aștept să adormi

Nu se vede încă nici un tramvai
dar știu precis
Că dacă vei continua să te rogi suficient
de frumos
Încă din această dimineață Dumnezeu
se va îndura
și mă va pogori peste tine

DANIEL

Și ce mai poți dăruia când și cui
Poate o dantelăreasă
O parașutistă
O zi mai ascuțită decât o lamă
Și care să-ți ia cât mai puțin timp

O singură lovitură de coasă
Și toate mesele berăriei
se vor lăsa în genunchi
Și nu vor înceta să se roage

Un singur mister
cel al halbelor de bere vărsate
Minuscul popor sau adunătură de blonde
Mărșăluind către călcâiul tău
și nemaiprididind să-l servească

Și apoi voi ieși cu ei prin oraș
Fiecare cu câte-un litru fierbinte
de supă în burtă

Aburind vitrinele și pregătindu-le
Pentru cei ce pe urmele noastre
Vor scrie pe ele cuvinte hotărâtoare

Și atunci mă voi așeza și voi aștepta
pe o piatră
Și o bătrânică se va apropia de mine
și îmi va spune:

„Fiule femeile tale
sunt degetele lui Dumnezeu
Cu trei te-a mângâiat
cu unul te va mângâia
Dar va sosi în curând
și degetul Său mare”

GEAM

Ei stăteau pe marginea unei gârle
 și aruncau cu pietre acolo
Și spuneau: „Noi stăm pe marginea
 unei gârle
Și aruncăm cu pietre acolo
Fiindcă ne plictisim
Și fiindcă tocmai am prins niște pietre
Care nu ne mai bucură cu nimic”

În jur erau două câmpuri
Unul cu mazăre mărunță și clară
Prin care s-ar fi putut vedea
 venind cineva
Și altul cu ziare –
Cotoare rupte și bucăți răsucite de ziare

„Închide geamul – spuse îngerul –
Și întindeți apele!”

Și îi omorâra chiar acolo pe ape
Ca pe niște muște pe un geam

PIAȚA UNIVERSITĂȚII

Nu ne-am nimerit nu eram foarte aproape
Când ea încă striga
Prietenul meu luase un glonte în spate
Și-acum îl plimba

Ajunsese cu el pe la Scala
Ajunsese cu el pe la „te rog frumos”
Glonte era viu prietenul meu era fraier
Era cea mai grozavă bucată de os

Cu care altă dată iubeam lumea
Cu care el iubind lumea bărbătește
se lăsa peste ea
Prietenul meu repet era fraier
Dăduse un colț îl dădea

Eu stăteam și beam o cafea mi-era bine
Și după ce beam o cafea mai beam o cafea
Lumea se cam plictisise de mine
Prietenul meu se cam plictisise de ea

DESCÂNTEC

N-ai să mori
Se va face doar
O operație de apendicită în acest peisaj
Se vor alege alte lucruri frumoase
Care să-ți țină locul oricât
Se va șterge cu grijă sângele din locul
de unde ai fost decupat
Se vor scula și vor intra
la lucrurile tale
ca la niște țiiitoare regale
Ca din niște clopotnițe nevăzute
preaslăvind numele tău
Se vor ridica bubuind
bătătoarele de covoare

Vei exista dar după tine treptat
n-o să se mai
poată face fotografie

AGENȚIA RADOR

Atâta timp am așteptat de la tine
Să vii și să porți și tu
 măcar o bluză ca lumea
Un tricou sau o fustă de care profitând
Am putea ieși în oraș

Sau să nu ieșim în oraș și să rămânem
Cât putem fi noi mai sarcastici acasă
Să-mi ții loc de radio de televizor
 și de presă
Să însemni pentru mine
 măcar cât însemna
 pentru Eminescu agenția rador

Sau să nu însemni pentru mine nici măcar
 cât agenția Rador
Să mă anunți doar când ia foc câte ceva
 important
Să fiu singurul poet de la noi
 care-și scoate propria lui revistă
Acasă într-un astfel de moment
 de sub duș
Sau să nu te scot nici măcar de sub duș
Să te las să mucezești
 și să curgă toate știrile
 acelea interesante pentru tine
Să renunț și să trec alături de tine
Și să stăm împreună o jumătate de oră
 sub puternicul flux informațional

„PRINȚESĂ” AM SPUS

„Femeia din pat părea limba de câine
pofticioasă a bărbatului” ți-am spus
După ce am ajuns acasă
Și am pregătit împreună
senzualii cartofi prăjiți

Iar noaptea punându-mi eu urechea
pe pântecul tău
Am auzit cum mâncarea îndrăgostită
Lovește încet-ncet cu piciorușele

„Prințesă” am spus
Și înălțând glasul am plâns cu amar

AL CUI NUME ȚI SE PARE ACUM
CĂ ÎL SCANDEAZĂ STRADA?

Îmi explici că dacă nu ți l-aș mai mângâia
Trupul tău ar face pungi de sânge

Chipul ți s-ar scofâlci
și-ar pieri părul s-ar înăcri
Dimineața te-ai culca și te-ai trezi
Umedă și îngrețoșată
Sub unghia ascuțită a cearșafului
controlându-ți gâtul

Îmi ceri să te ajut
Îmi treci prin-nainte unul câte unul
argumentele și picioarele tale

Au un gust ciudat
Eu însumi stau sub o fereastră
dată cu geam
Pe care aș putea s-o mestec cu pumnul

Aș putea să te ajut
Aș putea da o rezolvare plăcută
fiecăreia dintre problemele tale

Ai un gust ciudat
În timp ce te mângâi posesiv și abstras
cu un singur deget
Și te întreb: „Răspunde-mi cinstit
Dacă nu ți se pare
că numele meu îl scandează
acum strada?”

VORBIND DIRECT DIN TINE

Uneori sufeream
până când credeam că e bine
Apoi străbăteam orașul înot
cu o poezie în dinți
Ajungând la cineva
ne sclifoseam împreună

Treceam singur sau întovărașit
Trasând o dungă perfectă
peste câte un nume
Semn că aveam de gând să-l introduc
într-o vorbire frumoasă

Dar astăzi te ridici către mine
chiar și din cafea
Ca dintr-un mormânt
puțin săpat și acoperit
în grabă
Astăzi tu nenorocești
cuvintele neînsemnate
Ca o pasăre care din zbor scutură
parașuta copacului
Care copac își freamătă frunzele
ca un dansator
de music-hall palmele
la ieșirea din scenă
Acum muzica se oprește grațios
Începe tusea sau vorbirea cu sânge

STĂM NE PRIVIM

Colaborăm plictisiți
la menținerea mea în viață
Stăm ne privim înnebunim câte o țigară
Fumând-o economicos până la filtru
apoi o îndosariem

„Prin trupul de piton al burlanului
Își dau drumul pisici
fără nici o țintă în viață, tovarăși”

Și mâinile tale
ce amabilă cameră de spital
devin mâinile tale
Când mi le așezi peste ochi pe privire
Aduci năutul cafeaua în curând o să ne
plictisim excelent stăm ne privim
Cum de exemplu bibelourile chinezești
din vitrine
Alcătuiesc cu avânt o dioramă a fericirii
a seriozității
Acum... în aceste timpuri...
mărește... de joi dimineața

MESERIA DE CARTE

Despre lucrurile cărora mișcarea
ca un firisor de sânge
le mai curge pe gură
Blând răbdătoare și blând răbdătoare

Despre cărțile care prind
pojghițe de carne de la mâinile tale

Despre formele lor aluzive
apoi foarte aproape
de o viață sexuală normală

Diferitele poziții în care ai putea
să citești lucruri cuvioase
Fără ca trupul să se poată împotrivi

Despre felul în care
aș putea să-ți telefonez
între două pagini
Complicându-l pe domnul Voltaire
Am căutat întotdeauna genul de carte
care ți-a fost scoasă
dintre volumele celor doi sâni

Cu disperare formele tale senzuale
cuvinte cu care mă trezesc noaptea
pe gură
Așa fumam liniștiți și vărsam cafea
ca o foaie de indigo
între trupurile noastre

Cu disperare făceam dragoste
Până ce învățam organele tale
ca pe niște dinafară versuri din tine
Și le aranjam cum pohteam și le aranjam
cum pohteam ca să-ți strig:

„Ce maluri frumoase
lasă în trecere sângele tău”

„O femeile frumoase care fac
atâta dragoste în visele mele
Apoi se întorc la măruntele lucruri
Aranjându-și coapsele în poșetă
Ele se întorc la măruntele lucruri”

Diminețile-alte frunze
așezându-se comod în copaci
Ascunzându-și fundurile roze
și începându-și meseria
Dându-se în verde până ce pocnesc
ca o palmă pe caldarâm
Ca o pungă de bomboane care moare
lăsându-ne cuvinte frumoase

Momentul de slăbiciune al groparului
la nașterea întâiului său fiu
Diminețile fără tine (pam-pam)
Ipoteza că nu mai ai țigări că nimic
nu te mai ține legat de viață

Că ai putea într-o oră să scoți cu penseta
toate cuvintele frumoase
dintr-un copil mort
Pentru un simplu poem
pentru un urlet ca lumea
„Momentul de slăbiciune al groparului
la nașterea întâiului său fiu”
Așa mă simt fără tine așa îmi pare de râu
că te-am lăsat să pleci
Ca o carte din biblioteca ta
de lenjerie intimă mă simt
Diferitele poziții în care ai putea
să citești lucruri cuvinoase
Fără ca trupul să se poată împotrivi
și să scriu

Şi să-mi scrii

LUMEA VIOLENTĂ

I
Întrucât cei care trecuseră pe la mine
acum izbăveau suflete

Și puterea cu care mișcau sunete
Și arta cu care șireturile încălțărilor
le fuseseră legate

Îi făceau să arate
ca niște inși prea iubiți

Iar cineva ciudat vorbea întotdeauna
din pânțele lor
Iar câte cineva mărturisea că-i văzuse
Cum nici cafeaua aceasta nu părea
să ne îndrăgească mai mult
Și nici să mă ocrotească

Cum nici viermele casei
așezat drept oglindă
Nu mai făcea exact aceleași mișcări
Măcar că nu era la fel de obosit
ca și mine

Cum o tâmplă a suferinzilor
dintr-un cunoscut spital brâncovenesc
Fusesse dărâmată și strânsă
într-un lighean cu apă

Și mulți bărbați și femei
din zilele acelea
se plângeau că fuseseră mulși
Și behăiau cu aprinsă durere

Un lucru potrivit cu a copselor de muiere
putere fusesse văzut

Ridicând sabia și bucurând cu dânsa
locurile cele gingașe

Iar toți cei care se întâmplaseră
în acea vară
Săpară până și în locurile deasupra cărora
se rotesc muștele prin odaie
Căutând lucrurile sfinte
Și îi mulțumiră lui Dumnezeu
că nu găsiră nimic
Și îi mulțumiră lui Dumnezeu
că nu găsiră nimic care să-i vatăme

II

S-a lăsat un întuneric
în care nimeni n-a mai știut
cât este de înalt
Dacă el plânge sau numai mama sa
a gândit o clipă
Că o să facă lucrul acesta

Unii dintre ei își dădeau seama că plâng
Dar se înșelau
Fiindcă numai plânsul din ei
încerca el însuși să scape

Mulți s-au gândit că nu este
decât o tâmpenie un joc
Și-or să vină ei vânjoșii energeticieni
(Despre care s-au scris
aproape în fiecare epocă
cântece frumoase)
Și ei or să împartă dreptate

Dar și sunetul s-a întunecat dar și pielea
a început să pâlpaie
Dar și gustul și mirosul
au început să sară
Ca purceii din blănurile
de câini și pisică

Adunându-se toate la un loc alcătuind
aproape o zeităte
Care și ea a început
să se teamă cu îndoită
și înzecită putere

III

Liniștit ca o buză de iepure
când el este mort
Și urechile lui prind să înceteze treptat
semnul victoriei

Sau ca alte fiare de câmp sau pădure
Prinse vii și lăsate să viețuiască așa
prin saloane

După ce prin operații perfecte
Au deprins să-și recite corect
lecția paraliziei

Pentru ca la sleitul meselor
de petreceri și slavă
Când femeile adorm hârjâite iar felurile
de mâncare par

Bizare alcătuiuri de copii adormiți
Marii voluptoși degustători de blănuri
să apară
Să primească sub degete trupul cel cald
de la fiare

Și cu blănurile lor
să înceapă o dragoste mare
Nici când n-a mai fost încercată de vreun
singur bărbat

IV

Stăteam lângă niște butoaie
mari indolente răsturnate
Ale căror guri păreau potrivite

pentru a striga adevărul

Pe un câmp a cărui însemnătate
o pricepeau chiar
Și acei care căzuseră de săbii
ce nu le dăduseră altă alinare

Decât mișcările disprețuitoare
făcute cu trupul
În timp ce erau sfârtecați

Erau mulți
Însoțiți de obiecte care mai luptaseră
pentru noi și care sfârșiseră
Prin a-și lăsa sufletul în mâinile noastre:
„Astăzi dacă Te vei pogori către noi
vei avea
o groază de surprize frumoase

Cel de pe rug a alergat către tine
Muncindu-și firișoarele de păr ca pe niște
piciorușe de insectă

Astăzi vom face o coadă de păun
din mutrele însângerate
ale dușmanilor noștri
În timp ce ne vei vedea căutând adevărul”

Stăteam la o masă scârboasă
împodobită cu bere
Fiecare avea câte două halbe de bere
în față

De parcă fiecare din noi
își ridicase labele păroase de bere
pe masă
Eram liniștiți eram împreună cu ei
așteptam și beam
câte o bere scârboasă

V

Știam că dacă nu știu măcar o să mor
Că dacă n-o să fim
 la înălțimea așteptărilor
E plăcut de știut că putem fi pedepsiți
Umiliți
În beciuri în care sângele nostru
 n-ar fi socotit nimerit să țâșnească
Întru gloria unor ziduri
 cu care nu ne apărea clar
Dacă mai avem interese comune

Zile în care în loc de rude ne-ar aduce
 la vorbitor cărțile cele dragi de acasă
Deget delicat ce delicat ne va spune
 „Vedeți dar
Nici astăzi n-ați fost la înălțimea
 celor citite”

Bafta de a fi un bun fumător în toate
 momentele tale de plictiseală
Bafta de a ști să presari la timp
 cafea ness peste lucruri

Tocmai în preziua
 unei mari inundații – numai
Pentru a putea să mori minunat

Coborând câteva etaje la un prieten
 pentru a încerca să vorbești
Șansa de a da peste o pisică gălbuie
 pe care s-o iei și s-o crești
Promițând că vei face din ea unul
 din marii oameni ai secolului
Angajându-te că ea o să te înțeleagă
 că ea o să ne înțeleagă
 până la urmă pe toți

„De la patru la șase film
 apoi treceți pe bere

Lăsați paltoanele la Lola acasă
Și ieșiți pe Magheru să faceți bust
către tinerele nevinovate
Cine va reuși ăla va fi poet mare
cine nu va reuși ăla nu”

Trecusem prin momente mai grele
Acum o afurisită de cravată și un costum
Pe care orice prieten al meu ar putea
să le agite în momentele-n care
S-ar fi făcut simțită nevoia
aprobărilor mele
Nu mai erau suficiente

Ar trebui să vin poate cu mult clăbuc
pe obraz
Pentru ca întreaga masă de săpun
în continuă fierbere și schimbare
Să stea gaj în fața auditoriului
asupra intenselor mele
trăiri spirituale

Ar trebui să mă apropii de juriu
cât mai lent cât mai demn
Cu degetul îndoit de la premiu să bat
cât pot mai intens în scara de lemn

În zadar striga spiritul bun că nu e bine
ceea ce facem
În zadar stătea în lumină
cu o pilă ochioasă gata
Să intervină asupra geometriei variabile
a trupului omenesc

De ani de zile burțile
continuau să crească
Spinările să se cocârjeze
genunchii să se îndoie
Ca-ntr-un început de realizare perfectă
a unei poziții de dragoste

Pe care singur trupul omenesc o folosea
către dânsul

„Cunoscusem o fată frumoasă
care începuse să poarte
rochii ce îi veneau minunat
De la distanță semidistanță
apropiere vacanță
păreau niște înălțătoare
așternuturi de pat
Ce frumos și ce bine spirite bun
dacă ai vrea să ne lași
Fă-ne dară pe noi genunchi îndoiți
cocârjată spinare burtă aidoma
ca la oamenii grași”

O frumusețe disperată
asemănătoare acelor
care pier scurt și răpăitor
Din propria voie și cu nepăsare

Acelora care-și văd cu bunăvoință
de treburi
Purtând de colo până colo bomba
Până când cu o mișcare tăcută

Apleacă peisajul la picioarele lor
și-l sărută pe gură

Fiindcă nici nu mă știau câte pot
Fiindcă nașterea nu fusese anunțată
de nimeni
Fiindcă nici părinților mei
nimeni nu le dezvăluise
că au să aibă un fiu
Care într-o sâmbătă seara se va simți
destul de plictisit și scârbit

Iar duminica seara se va simți destul
de plictisit și scârbit

Și că toate acestea vi se vor socoti vouă
drept semn

Iar sângele lui va fi purtat
de niște noduroase de ramuri
Precum sângele îndrăciților

ERAM FOARTE TRIST
ȘI ÎMI PUNEAM
MULTE SPERANȚE ÎN ASTA

Nimic
Nici acei nebuni
 care poartă după ei cărți
 din care ar putea țâșni duhul
Nici acele femei
 despre trupul cărora unii spun
 că ar fi minunatele
 mușuroaie de cârtiță
Din care odată și odată
 salvatori suficienți
 ar putea scoate capul
Nici spumele și nici apa
Care turtește aceste spume de chipul
 unor ziduri roșcate
Prin care încearcă să vadă
Dacă se va mai putea petrece ceva

Eram foarte trist și îmi puneam
 multe speranțe în asta
Mi se părea că dacă stau așa
 mai mult timp
 și o să observ cu atenție ce se întâmplă
O să ies cumva câștigat

O să-mi beau cafeaua în liniște
 și voi înțelege ceva
Mi-am pus un disc generos despre care
 credeam că va dori să m-ajute
Mi-am spus: „Între lucrurile frumoase
 pe care mi le amintesc despre țară
Sunt eu și doi-trei cunoscuți
Care scriem pagini
 extrem de interesante”

Am spus stiloului meu:
„Și vino și tu mai aproape”
Și hârtiilor mele le-am spus:
„Povestiți! Povestiți-mi!”

„Într-o toamnă glorioasă domnule
în care mă duceam
să deprind niște bere
Cuprins de niște gânduri înalte
și nemaipomenit de curate
Am observat că mergeam
așezându-mi ghetele
Peste capetele celor din jur

Mi se părea că
dacă stau așa mai mult timp
și o să observ cu atenție
ce se întâmplă
O să ies cumva câștigat
O să cad ca o ploaie de primăvară
peste femeile lor
Și ei nu mă vor simți
și ele în aceeași noapte vor naște
Una vreun cufăr cu haine plăcute
prin care mă voi apuca să strălucesc
Una o ladă de încălțări milostive
și încăperi unde mă voi regăsi
după luptă
Altele ținte lucioase și săgeți
și o bolnavă sudoare
și o mulțime de cărți
De care mă simțeam obligat

Un timp m-am simțit foarte bine
și îmi părea foarte bine de asta
Treptat am trecut peste capetele
care mă doreau tot mai mult
Poate numai pentru că ele aduceau
chiar cu șirul de chipuri care vin
Și se așează pe pereții coridoarelor

de liceu
Mi s-a făcut foarte rău de toate cele câte
gândisem
M-am scârbit și-am dorit să cobor
Am reușit o vorbă urâtă domnule
Și-am descălecat”

În orașul nostru până și păsările
tocesc aerul dintr-o parte în alta
degeaba
Și nu se întâmplă nimic
Nici eu nu mai fac nimic altceva

Nu citesc nu mai scriu nu mai vreau
nefăcând nimic altceva
Dacă două gânduri îmi vin deodată
în minte
Nu fac decât să le notez
Pentru a putea să le urăsc pe-ndelete

O să-mi decupez absent doar petele
de cerneală de pe degete
Și-o să le afișez undeva drept lozinci
Ca pe o ascunsă învățătură de minte

ZIUA ÎN CARE
AM FOST PUBLICAT

Eu singur așezându-mi mâinile
 peste mine și binecuvântându-mă
Întinzându-mi palmele deasupra
 revistei literare
 în care am fost publicat
Și binecuvântând-o

Apoi cheile și stiloul mașina de scris
 și șosetele tale
Pe care ți le cumpărasem de ieri
 și nu le binecuvântasem

Responsabil măreț
 cu același măreț elan creator
Trăgându-mi o foaie
 dintr-un top gros de foi și notând
„A fost o zi șagalnică și frumoasă
 soarele strălucea minunat
De la dâșii la tine la uzină
 de la mine la tine un pat”

Eu balansându-mă
 până aproape de ceafa ta roz
Și trăgând cu îndemânare
 minunate linii acolo
Până ce reușesc o casă o schelă un soare
Portretul unei femei delicioase
 de care mă apropii cu râvnă
Și încep s-o stimez

Zilele acelea voluptoase și suple
În care-mi așezam o parte din cărți
 una peste alta
Obținând un teanc de înălțimea ta

Mă așezam în tăcere și fumam
Mă apropiam și trăgeam binișor
câte-o carte-n afară
Obținând oarecum forma ta

Sânii coapsele părul și umerii tăi
- bineînțelele atât de grosolan
contrafăcute
Încât mă năpusteam în bucătărie
și-ți aduceam o cafea
Ți-o așezam pe creștet pentru a-ți da
un aer bucuros și sublim

Apoi zilele în care ieșeam în oraș

Tu într-un pachet energic și suplu
Un sac de nylon ce îți dezvăluia formele
și provoca intense bucurii spirituale

Mi te lăsaai pe umăr
Te potriveam cât mai bine pe umăr
Și astfel porneam

Ajunși în centru ne doream
cât mai aproape de contemporani
Împreună cu dâșii
mărturisind și cântând:
„Mi-am dat cu o substanță
puternic adezivă”

Intram în librării
– împotriva voinței tale –
ca să-ți adaug
După numărul anilor petrecuți împreună
o bucată de șold
O pulpă ușor îngroșată deși mi se pare
că n-am să te desăvârșesc niciodată

Plimbându-mă în casă în pijamaua mea
cam vărgată

Plimbându-mă în schimb doar atât cât
socotesc eu necesar

Întâlnindu-te ascultându-te mângâindu-te
Apoi înfricoșat și plictisit
suprasaturat și placid
Cântând și eu
împreună cu aparatul de radio
din nou și din nou:

„Mi-am dat cu o substanță
puternic adezivă”

Zile întregi în care mă surprind
gândindu-mă la tine
Ca la locul de care Dumnezeu
se apropie fățiș
Ca la o minte a tuturor cărților din casă
O vreme în care n-aș mai fi putut suporta
Un zvâcnet o șansă
Un loc în care fiecare vers mare
se scrie greu
Cu câte o femeie în fiecare mână

Aducând veselă daurită pe masă așezând
pahare beteală tacâmuri
Și mâncând litere
Cântând într-un fel ce era de cântat
fixând pe podea ce era de fixat
Apropiind obraz de obraz așteptând

Orice dar mai ales
senzualitatea unui cutremur
În timpul căruia perechile apucă să facă
dragoste perfect
Aducând o mare ușurare în sânul
unei natalități în curs de scădere

Nici un gest doar o puternică dorință
din afară

Nici un strigăt doar o abilă conducere
a mingii de golf
Către „înțeleș” către „fericiri”
către „țintă”:
„Către țintă mergeam de aseară
către țintă porni-vom și noi
Cu adâncă credință în suflet zdrențuiți
pomădați copertați câte doi”

DECAMERONUL

(fragmente)

I

Pe masă în picioare mâinile
fluturând elegant
și cântând „Hai Rapid-Rapid”

Cu ghearele și cu dinții
prin aleasa mulțime și iară:
„Unde ești porumbița mea (la-la)
Unde ești dragostea mea (la-la)
De la ora trei te aștept”

Se vor fi arătat
marii martiri ai momentului
Stând vii în carnea lor
ca în niște canapele grăsuțe
Și cântând: „Viața noastră simpatică”

Se vor fi oprit muzicile
se va fi spart gașca
Noi vom fi ajuns la capătul
suferințelor noastre filozofești

Noi vom fi demarat hotărâtor
spre dormitoare
Fiecare lângă două picioare fierbinți
interminabile

Care se unesc (atâta știm)
Cum două principate dunărene

II

Nimic din ceea ce gândești

nu ar fuma țigări atât de proaste
Nu ar sta ca într-o pijama toată viața
Lăsându-se dus pe vasele de sânge
De la bucătărie la baie
de la masa de scris la fereastră

Vai sărmanul teatru absurd cum a plâns
după tine toată noaptea

Iubita mea de la trei
cum am privit noaptea
întreagă țeava de calorifer
Gândind că ai lăsat
unul din lungile tale picioare
Să alunece din pat
și să ajungă în camera mea
Crezând că poate asta o să-mi facă plăcere

Două ore mai sunt și cu mutra cerului
înstelat deasupra noastră
Vom porni după fete
Patru zile
ar mai fi pânțele voastre eroice
Se vor fugări ca niște șobolani pe străzi

Un singur an ar putea să mai treacă
Și un singur bombeu minunat ar putea
să ne răpească pe toți
Din mijlocul nostru

Dar poate odată vei veni
o vei veni iubita mea
Tu în căldura cea mare
Și-ți voi smulge cu poftă de pe buze
capacul de bere

IV
Fiindcă stătusem liniștit
și nu mă mișcasem

Și fiindcă alături de mine
stătuse liniștită și nu se mișcase
Fiindcă în privința ei
puteam să stau liniștit
N-o să se miște
și nici n-o să-mi facă vreun rău

Și fiindcă în ziua aceea
mă agitasem complet inutil
Iar câinii crescuseră lumea
iar lumea tulburase
cu picioarele ferestrele mele
Și fiindcă pe nimic nu puteai aprinde ceva
din fosforul vreunui steag
Ea n-o să se miște și nici n-o să-mi facă
vreun rău

Fiindcă în timpul acela
nici pentru viețile lor
Nici cântecele de la popi
și nici cărțile bune
În aerul care căpăta apucături de clădire
N-o să se miște
și nici n-o să-mi facă vreun rău
Și fiindcă aș fi putut vomita liniștit
pentru fiecare din ei
Mult mai frumos decât ar fi putut ei
să-și crească copiii
Și fiindcă stăteam aplecat
răsucit și întins
Ea n-o să se miște și nici n-o să-mi facă
vreun rău

V
Dacă înnebunești într-un chip plăcut
Dacă renunți la chipul tău plăcut
și înnebunești

Dacă lângă tine pe bancă se așează îngerul

Se oprește din tremurat
și începe să plângă:

- Domnule am avut și eu
o aventură de dragoste
Am coborât și eu
în frunzișul copacului din față
Împreună cu câțiva amici am cântat și eu
muzică îngerească

Până ce într-o noapte (azi-noapte)
am văzut-o pe EA
Însoțită de proști

- Domnule îmi mai spuse dânsul nu aveți
cumva vreo cunoștință
Căreia am putea să-i dăm telefon
și să-i vorbim într-un chip ciudat

Căreia am putea să-i spunem de pildă:
„Am avut un carnețel cu scoarțele vișinii
Dar nu-mi pasă”
și care să înțeleagă exact

Mâine alergând către slujbă
și străluminată deodată
Că am avut un carnețel
cu scoarțele vișinii

Și că am văzut-o pe EA într-o noapte
(azi-noapte)
Însoțită de proști

VI

Iar în ziua a șasea
stârnu-s-a un vânt bun
de la aripile Celui Preasfânt
Care umflă pielea ei

cu forme dulci de femeie

Iar părțile trupului ei strânse laolaltă
Ca o haită de câini lucioși
ținuți împreună
în lese cu o singură mână

Și atunci părțile trupului ei
cum sta aplecată
deasupra găzelor ierbii
Se arătară găzelor ierbii ca niște ceruri
prea sfinte

VII

Făceam dragoste ca niște disperați
și ne țineam mult timp
de aceste obiceiuri frumoase

Până când femeile explodau
în brațele noastre
apărea îngerul predicator
și dulce glas înălța:

- Domnilor – și cu un deget
ne arăta obrazul – ridicați-vă dar
Duceți-vă la o crâsmă mai acătării
așteptați acolo căci veți primi semn

Sfintele nopți flendurite timp convenit
spre dimineață
Când marile hoteluri din București
sunt închise
când nu se servește alcool
sau când ninge

Fiecare îngrijea lângă dânsul o armă
era simplu de chemat
era lesne de tras

Maimuțăream ziarele comentam totul
tăiam în felii mici o cafea

Fiecare ascundea sub tunică o carte
iar când vântul bătea
către unul din noi
răsfoind filele cărții

Ne uitam la prietenul nostru
cum el singur
devenea o lungă listă
de domni și de doamne
Despre care auziserăm și care ne însoțeau
bucuroși

Încălecam dădeam câte un telefon
discutam

VIII

O femeie care ar putea fi foarte bine
o enormă celulă sexuală
(ce gândea craniul meu despre tine
dus de sfoară)

Mărturisesc
Picioarele ei în acea clipă mă orbeau
Raze ale sexului ei ce erau
Bine strălucitoare și dătătoare de sete
Hartă turistică după care urcam pe perete

În tine coexistă două idei
Sânii tăi sânii tăi

IX

Oricum chiar și strălucitele cazne
din beciurile

Peste care acum s-au așezat murăturile
ochiul de vițel masa orchestrei

Povestea cu insul acela ciudat care târa
după el o enormă insectă
Ca o dragoste și absurdă credință
cântându-i:
„Eu sunt mic tu fă-mă mare
Eu sunt slab tu fă-mă tare” anunțul scurt
răpăitul de tobe golul din stomac

„Așa coboară seara în restaurantul nostru
- cu respect”
Discursul de astăzi versetul de mâine
„și flotele mărețe
și-armatele făloase”

Toate ținute în penseta picioarelor ei
examine cu grijă
sau trase pe dreapta

CE-I FRUMOS ȘI LUI DANIEL ÎI PLACE

„Neliniștitoare trecere a clipelor”
– chipul meu este tot la fel de comun
Ca al faianței cu care cineva
și-a împodibit bucătăria
Sau camera de baie sau spatele solzos
al crocodilului
Plecat nu se știe de când
dintr-un arc plictisit

Casă și masă slujbă și pat
două cioturi de mâini cu care
Îmi mângâi femeia

Primăvară și toamnă dimineață și seară
întuneric și zi
Toate petrecute cu exactitate care te pune
pe gânduri
Că Dumnezeu croșetează
Eu zac într-un pat plin cu perne
Îmi privesc unghiile de la picioare
și mă chinui să devin mândru de ele
Îmi închipui că ele vor crește mereu
până ce vor atinge tavanul
Vor atinge tavanul
și vor intra adânc în perete
Vor intra adânc în perete
și odată voi putea să arăt
Că și eu m-am zbatut și luptat
că și eu am răcâit toată noaptea

Pe când dimineața scriam și pe când
nu scriam dimineața
Iar ziua îmi potoleam încordarea
Învățând trupurile unor femei să ia forma
tuturor literelor

În ordinea pe care eu o foloseam în poem

Dând astfel poemelor mele fericirea
pe care nu o au operele netrăite
Dând astfel prietenelor mele
Senzația că fac literatură
într-un chip nemijlocit

Pe când dimineața scriam
și pe când nu scriam dimineața
Iar ziua mă plimbam prin oraș
însoțit doar de-un bici
Ce nu putea fi văzut niciodată din față
Și despre care se șoptea
că ar fi Dumnezeu

Pe la Universitate unde trupul femeii e cu
bobul mărunt
Unde nu sunt păduri și unde legea e aspră

Pe când mă plimbam
fredonam și gândeam
Că multe ocazii vor mai veni peste mine
Dar că bani n-am deloc

Și nu mai mult de opt lei
Și nici mai mult de trei filme proaste
Nu aș fi avut cum să risc

Sentimentul plăcut
că poate ar trebui să te denunți
Ca să poți să mai ai cu cineva o discuție
interesantă

O intrare discretă o declarație o bătaie
Două-trei urme pe corp și sentimentul
bărbătesc și plăcut
Și ușurare că manuscrisele tale au încăput
în sfârșit
Pe niște mâini pricepute

Aș fi preferat să stau o noapte întreagă
inert lângă tine
doar să nu știu nimic
În oricare sală
pardosită cu sânge și miere
să intru dar să nu știu nimic

Aș fi preferat strâns lipit
de coarnele de melc
ale grilajului din Piața Palatului
(Și Palatul crispându-se încurcându-ne
și ducându-ne pe toți peste drum
La o bere la Cina)
Să particip și eu la lupta
prin care se va face
din noi o generație fericită

Aș fi preferat ca spuma
să treacă și berea să treacă
Să treacă paharul acesta gol de la mine
dar să nu știu nimic

O sută douăzeci și patru de câini
cu o sută douăzeci și patru de ziare
în gură
Pe care le rumegă le scot la Șosea le trec
pe la soare
Dar nu știu nimic

O luntre aș fi preferat să apară plutind
pe Calea Victoriei
Chiar dacă tot ce ar ști să ne anunțe
o să fie plosc-pleosc”

M-aș fi resemnat mi-aș fi deschis ziarul
Aș fi așezat ziarul pe suprafața apei
care-mi ajunge
până în dreptul rinichilor

„Mărășești” aș fi scos „Carpați” aș fi scos
chibrit aș fi aprins
Duhul țigărilor mele pe deasupra apelor
ar fi plutit
Duhul pantalonilor mei
lăsându-și culoarea
pe deasupra apelor ar fi plutit
Și orice poți să știi despre mine
dar să nu spui nimic

I-am spus că mi-e frică
și mi-a spus că-i e frică
Prietenul meu m-a oprit și mi-a spus
că-i e frică și pentru a se simți ferit
Că poartă cu el un kilogram de coniac
capabil să-l ocrotească oricât

(L-am scos am băut m-am simțit ocrotit)

I-am vorbit și eu despre textele mele
ca despre niște simple bretele
Care luate la timp și repetate în minte
Te ajută enorm
să nu-ți alunece pantalonii

(Le-am scos i-am citit s-a simțit ocrotit)

L-am întrebat
despre o cunoștință comună
și mi-a spus că-i e frică

L-am întrebat despre meciul de miercuri
și mi-a spus că da dar ce frică îi e

Și despre curse și filme
l-am întrebat și nu
mi-a răspuns ferind ochii
Ne-am despărțit
I-am spus că totuși
nu vom putea discuta împreună

Dacă e bine să ne înțolim
de la magazinul de rochii

Pe la Scala și Cina
pe unde te simți ocrotit
Pe unde sufletul tău zugrăvit
o ia înt-o poarte

La Mistreț la doi pași după colț la Statui
Între Budapesta și Lido

Pe unde o după-amiază întreagă
ai urmărit o nemțoaică
Ce ieșită din acest perimetru s-a dovedit
imediat a fi sârb

Între Sadoveanu și Amzei și cu douăzeci
de minute mai târziu
bântuind pe la Car
Lepădându-mi bretele umilința sacul
de antrenament și țigara
Ca să-mi fie ușor
Alegându-mi pe fiecare firmă
o singură literă
Ca să-mi fie mai lesne ca să fie mai bine
și la mine în țară

Un D de la Magazinul de Discuri
un A de la Capșa
și-un N de la Magazinul de Nasturi
Până ce uluit și plin de-o pradă bogată
Reușesc să formeze întregul nume:
Daniel Bănulescu
Și să mă simt ocrotit

Până ce cu înfocare
și prins într-o plasă bogată
Reușesc să descopăr
că toate poemele mele
deja au fost publicate

Care pe firme care pe afișe tricouri
poșete sau etichete de bere
Numai că amestecate de o mână dementă
Pe la Scala și Cina și apoi pe jos
Ocolind pe Calea Victoriei
până la tine acasă
Toată ziua și noaptea
toată noaptea scriind

Eu zac într-un pat plin cu perne
Un pat plin cu perne
Având aerul conturul
și forma teritoriului României

Formele ei de relief sunt cu mine
văile ei fumegând sunt cu mine
Munții ei mătăsoși
sunt sub genunchii mei

Am și machete de fabrici orașe uzine
îndulcite cu drumuri și lipite cu clei

De cerceaf de pământ de exemplu otrăvit
când mă simt când mi-e greu
Mă ridic într-un cot și mă uit după mine
Pe străzile Bucureștiului patului meu

Alintat cum mă plimb
publicat cum mă simt
potolit mă-ntorc pe-o parte și zac
Manuscrisele mele cam cât șapte județe
de întindere medie singure fac

Mai citesc mai fumez mai aștept
și îmi trece
uneori sastisit către seară
Sun o zână-năltuță cu scopul
De-a o aduce și pe dânsa
pe la mine prin țară

Și de cum se arată dedesubt din orașul
patului meu
se-aud voci aud „hm”
aud „mâr” aud „drace”:

„Ce-i frumos e alături de tine și azi
ce-i frumos stă alături de tine mereu
Ce-i frumos și lui Daniel îi place”

CUPRINS

Te voi iubi pan' la sfarsitul patului

Sponsor

Caseta tehnica

De maine ne vom intalni direct in copac

Seara in care coapsele tale debuteaza sub
degetele lui Daniel Banulescu

"Dusman al poporului" - amant al patriei

Te vei stafidi vei fi un fruct exotic

Eu nu ma mai culc azi cu tine

Sunteti foarte draguti ca va place o carte de
poezie atat de frumoasa

Ma duc undeva sa povestesc putin sange

Sunt cel mai furios din orasul acesta

Imi porti oxigenul in butelia ta de oxigen dar si
asta ma plictiseste enorm

Continua sa dai totul pe ultima ta suta de metri

**Un somn mai bun decat Maica Precista si
pietrele ei de mormant**

Ai cantat frumos dar nu ti-ai schimbat viata

**M-am saturat sa imi mai amintesc de tine de
fiecare data cand imi citesc ziarul**

Incearca sa te ridici de acolo

**Te rog sa fii cuminte am sa te sarut putin am sa
te omor si-am sa plec**

O seara o noapte si-o dimineata de lupta cu tine

Daniel

Geam

Piata Universitatii

Descantec

Agentia Rador

"Printesa" am spus

Al cui nume ti se pare acum ca il scandeaza strada?

Vorbind direct din tine

Stam sa ne privim

Meseria de carte

Lumea violenta

Eram foarte trist si imi puneam multe sperante in asta

Ziua in care am fost publicat

Decameronul (fragmente).

Ce-i frumos si lui Daniel ii place

Table of Contents

Te voi iubi pan' la sfarsitul patului	1
Sponsor	3
Caseta tehnica	4
De maine ne vom intalni direct in copac	5
Seara in care coapsele tale debuteaza sub degetele lui Daniel Banulescu	8
"Dusman al poporului" - amant al patriei	12
Te vei stafidi vei fi un fruct exotic	15
Eu nu ma mai culc azi cu tine	17
Sunteti foarte draguti ca va place o carte de poezie atat de frumoasa	18
Ma duc undeva sa povestesc putin sange	23
Sunt cel mai furios din orasul acesta	25
Imi porti oxigenul in butelia ta de oxigen dar si asta ma plictiseste enorm	27
Continua sa dai totul pe ultima ta suta de metri	31
Un somn mai bun decat Maica Precista si pietrele ei de mormant	33
Ai cantat frumos dar nu ti-ai schimbat viata	35
M-am saturat sa imi mai amintesc de tine de fiecare data cand imi citesc ziarul	37
Incearca sa te ridici de acolo	39
Te rog sa fii cuminte am sa te sarut putin am sa te omor si-am sa plec	41
O seara o noapte si-o dimineata de lupta cu tine	43
Daniel	45
Geam	46
Piata Universitatii	47

Descantec	48
Agentia Rador	49
"Printesa" am spus	50
Al cui nume ti se pare acum ca il scandeaza strada?	51
Vorbind direct din tine	52
Stam sa ne privim	53
Meseria de carte	54
Lumea violenta	57
Eram foarte trist si imi puneam multe sperante in asta	65
Ziua in care am fost publicat	68
Decameronul (fragmente)	72
Ce-i frumos si lui Daniel ii place	79